

Кључар државне касе, то јест, чувар државне ризнице и главно и одговорно лице за сигурност и опстанак државних монетарних резерви, Радован Јелашић, био је једини који се јавно побунио против једне од мера Владе којом иста намерава да запуши црну рупу буџета од тричавих милијарду евра. Док се остале мере у јавности узгредно помињу, смањење плата у државној администрацији је главна медијска тема. Разлог за то треба тражити у процени спинера владајуће коалиције да ће ово замрзавање и умањење плата државних функционера наићи на свеопште одобравање у бирачкој маси, осим оних који су њоме погођени, али такви су у огромној мањини, а имају и друге начине да надокнаде изгубљено.

Овакав приступ медија мерама Владе где се потенцира само једна, неминовно намеће утисак да је то и главна мера, док су остале споредне. Уколико је тако, здраворазумски би било упитати се колике су стварно плате државних функционера када се очекује да управо та мера буде носилац економске политике којом ће буџет из дебелог минуса доћи до уравнотеженог стања.

С обзиром на то да су плате постале јавне, лако је израчунати колика ће уштеда бити остварена, па потом планирану уштеду ставити у однос са рупом у буџету и медијском пажњом која је посвећена. Тако ће лако добити одговор да ли је у току још једна пропагандна акција и манипулација владајуће коалиције.

Али, да се вратимо Радовану Јелашићу и његовој тричавој плати од близу 500.000 хиљада динара или 5.000 евра. Демократске промене свакако су допринеле да одабрани не морају да носе гајбице, нити да на бувљаку продају хулахопке за једну ногу, да би преко ноћи стекли завидно богатство. Довољно је само бити макар и шрафчић машинерије на власти. Овај члан елитиних ешалона Г 17+ је само један од многих припадника јуришних одреда ове странке који су брижљиво и плански распоређени на најуноснија радна места.

Његово постављење и рад су пратиле афере, од напрасног добијања држављанства, куповине виле, афере кофер и најновије пасошке. Оно, међутим, зашта је највише одговоран, а то су већ поменуте девизне резерве, сада када их треба употребити, ретко

се или уопште не спомињу, а сва је прилика да ће тако и остати због уцењивалачког капацитета који поседује поглавар странке којој припада – Млађан Динкић.

Поред тога, непорециве заслуге дотичног су што је на челу НБС, спроводећи економску политику Млађана Динкића, овај кључар државних пара себи и компањонима обезбедио рај на земљи у виду високих примања из разноразних извора, а држави кроз фиксни курс динара гушење и гашење извозне привреде, спречавање уласка руског капитала преко руских банака, огромни дефицит платног биланса, профите страним банкама и увозницима као и задуживање код ММФ, које ће Србију претворити у колонију, а оне који не припадају владајућој касти у парије.

Баш поводом најновијег задуживања код ММФ које ће послужити да курс динара остане стабилан, као и за отплату доспелих рата међународних кредита, треба поставити суштинско питање које гласи: где је благо гувернера Радована, односно девизне резерве наше државе?

Треба се подсетити да су се Млађан Динкић, Радован Јелашић и остали непоменути креатори наших животних и надасве црних хроника, до скоро хвалили девизним резервама које прелазе десет милијарди долара. Логично је упитати се зашто оне нису употребљене за отплату доспелих обавеза, него се прибегло новом задуживању под још тежим условима? Где је чудесно испарило тих десет милијарди долара и зашто све то прати мук владиних експерата и медија?

Постоји неколико могућих одговора на ово питање:

Први је да се девизне резерве налазе на Кипру, па су се тамо загубиле. У слободно време самопрегорним радом, као и оне претходне, тражи их Млађан Динкић. Са сигурношћу се може тврдити да ће их наћи – као и оне претходне;

Други је да су се девизне резерве држале код првокласних америчких банака, које су супротно очекивањима наших експерата, изненада престале да постоје. Ти исти стручњаци су прорицали да је светска криза шанса за Србију. Догађања су показала да треба веровати у њихов суд;

Трећи је да се држе у неризичним и истовремено високо профитабилним финансијским дериватима;

Четврти је да су поменути и непоменути актери наших животних и надасве црних хроника стање на сопственим приватним рачунима побркали са износом девизних резерви државе;

Пети је да су те резерве поклоњене у виду помоћи привредама оних држава ЕУ, које ће имати највеће користи од једностране примене ССП, што ће убрзати пријем Србије у Унију, а њима помоћи да савладају последице кризе. Ове резерве ионако нису потребне Србији, пошто ће је криза заобићи;

Шести је да су утрошене на превремену отплату косовског дуга, да би се тако овој квази држави олакшао пријем у међународне финансијске институције, што је опет доказ добросуседских односа које Србија развија са државама у окружењу, а то је један од неопходних услова за пријем у Унију.

Питање које произилази из претходног, као и понуђених одговора гласи: Колико су сигурни штедни улози грађана за које држава гарантује управо оваквим виритуелним девизним резервама?

И на крају, треба одговорити зашто нећемо добити одговор на питање: где је благо гувернера Радована?

Као што је већ поменуто, уцењивачки капацитети једног од главних протагониста наших животних и надасве црних хроника Млађана Динкића су веома велики. Током учешћа у власти накупио је много незгодних информација и доказа за све своје коалиционе партнере, што је и демонстрирао обелодањивањем афера Јањушевић, Колесар, Давинић и Миле Драгић. Поред тога, доказао је и способност да руши владе, ако се његовим захтевима не удовољи.

Странка за коју би гласало непуних два посто бирача има далеко већу моћ због поменутих „кечева у рукаву“ које држи Млађан Динкић. Додатну снагу му даје и подршка из иностранства. Г 17+ (не)жељени коалициони партнер коалиције на власти ће остати то и у будуће. Због поменутог капацитета, узалудне су наде великог дела јавности која симпатише било позицију, било опозицију да ће овај најомиљенији српски политичар бити превремено мимо његове воље искључен из ЗЕС-а. Он ће ову коалицију напустити једино када он то буде желео.

Млађан Динкић води рачуна о својим кадровима. Благо гувернера Радована постоји само у изјавама. Лако их је дати, а и лако се заборављају. Ипак, не треба ни једног тренутка сумњати у једну, а то је изјава нареченог Радована Јелашића да ће поднети захтев за оцену уставности одлуке о замрзавању и умањењу плата запослених у НБС, којом се запослени доводе на ивицу егзистенције и тако омета њихов ударнички рад за добробит ове државе.

Судећи по изјавама високих државних званичника да ће поштовати и прихватити мишљење Међународног суда правде, верујемо да ће их Радован Јелашић следити у томе када је у питању одлука Уставног суда. Уосталом, ако овај суд донесе неповољну одлуку, обраћање Међународном суду за људска права је следећи, сасвим логичан корак.

Повољна околност за државу Србију је та, што ће у случају да овај спор изгуби, накнаду Радовану Јелашићу исплатити у динарима, а не у страној валути, јер би за исплату у страној валути морала да употреби девизне резерве, или пак да се задужи код ММФ-а.